

развличат и изпридат посредством предачните машини. От българската вълна фабриките произвеждат аби и шаяци. Те произвеждат и сукно, камхгарни и щрайхгарни платове от вносна вълна, предимно метис и мека метис която внасят от Австро-Унгария, Белгия, Испания, Русия, Румъния и Турция /Бохоров 1896, 874/.

Сливенското текстилно производство използва водните ресурси на реките - Асеновска, Новоселска, Селищка и Сотирска. През 1903 г. няколко вълнотекстилни фабрики си доставят парни машини и локомотиви. Цената на парната сила за тях е доста висока, поради обстоятелството, че те използват въглища от Тревненските склонове на Стара планина. За да намалят цената им, две събирателни дружества, които произвеждат вълнени платове - "Георги Стефанов и Синове" и "Андонов - Михайлов", през 1907 г. откриват мина "Качулка" в Сливенските склонове на Стара планина. Разработването ѝ обаче става бавно, а превозът на тревненските въглища, който се извършва с каруци по неуредените пътища ги оскъпява значително. Първата фабрика, която започва да купува вносни въглища е фабриката на събирателно дружество "Братя Калови и Сие", но ги използва като енергиен източник, само когато намалее водата на р. Асеновска. Впоследствие и други фабрики започват да внасят въглища чрез Бургаското пристанище, предимно от Турция и от Англия, като турските въглища са по-евтини от английските. Откриването на железопътния участък Зимница - Сливен улеснява превозването им, но като цяло цената им остава висока, поради неуредения транспорт. По това време фабриката на "Братя Калови и Сие" притежава един парен котел с 25 конски сили. Ако парният котел работи през цялата година, той трябва да изразходва въглища на стойност 15 000 лв. При оборотен капитал на фабриката 25 000 - 30 000 лв. е ясно, че парната двигателна сила не е използвана постоянно /Мишайков 1904, 47/.

Транспортът като цяло е от особено значение за развитието на текстилното производство, но в Сливенски окръг той е в много лошо състояние, което се запазва и след 1900 г., когато Сливен влиза в Бургаски окръг. Това се отразява неблагоприятно, както при доставянето на въглищата и суровините, така и при превозването на готовата продукция. Основните превозни средства - волските и конските коли, не отговарят на развиващите се производителни сили.

Текстилните фабрики използват предимно местна вълна, от която произвеждат преди, с които тъкат аби и шаяци. Абите са в кафяв и черен цвят, а при